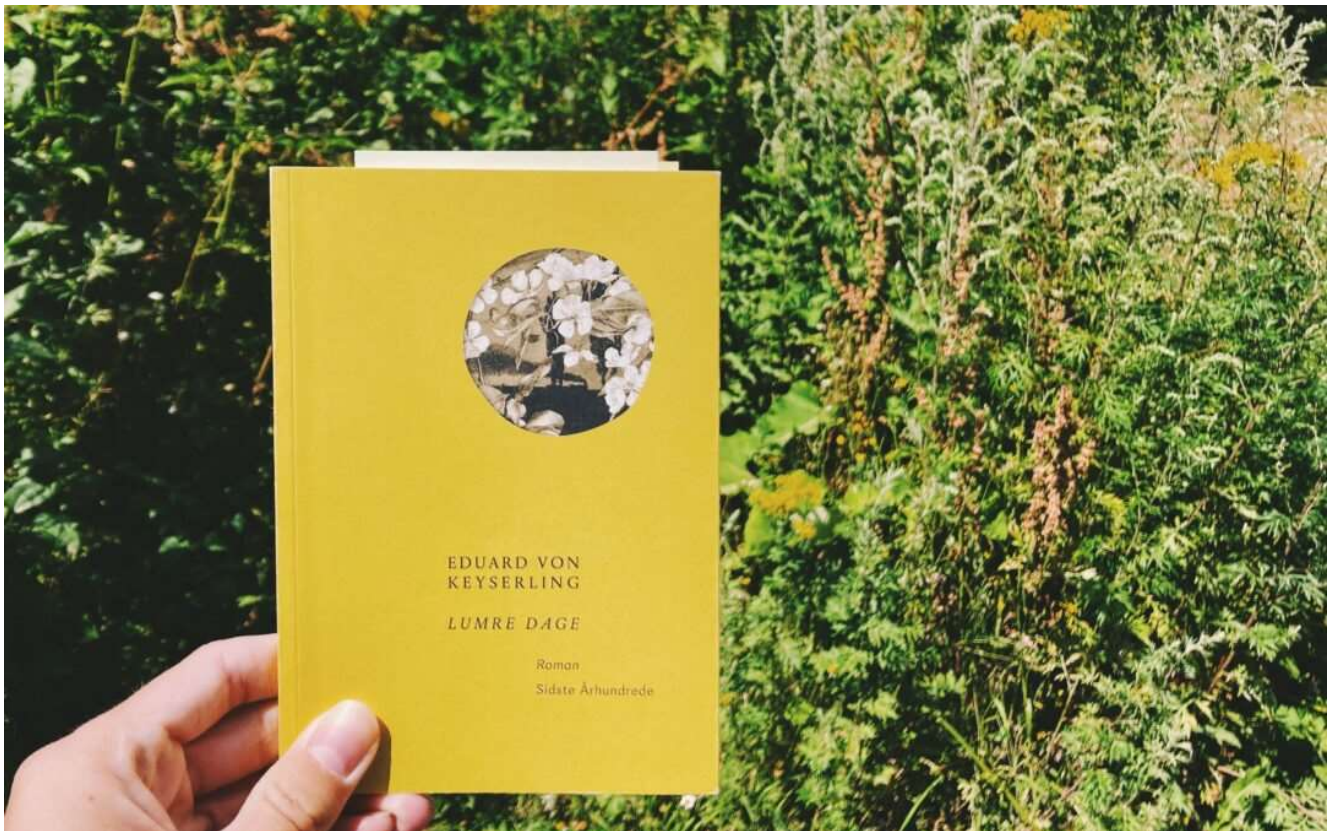

En længsel drivende ned ad siderne

by Michael Frederiksen | Jul 22, 2022 | Anmeldelser, Prosa | 0 comments

Det er ikke en stor roman af omfang; lille og undseelig er Eduard von Keyserlings roman *Lumre dage*. Til gengæld er det liflige, lækker-lyriske sprog en så stor nydelse og gør lige så godt som en ispind på en varm sommerdag.

Omslaget er solgult, og gennem det lille runde vindue på forsiden med et kig ind til blomstrende flora får man også en forsmag på, hvad der venter én mellem første og sidste punktum. Indeni *Lumre dage*, mellem de to permer, skinner solen lige så meget som udenpå: varmen er klam og omklamrende, og de spredte byger, altid en fin, fin regn, længe efterspurgte. Alt springer ud. Det er højsommer, og den 18-årige Bill, søn af greven Gerd von Fernow, har dumpet sin studentereksamen. Planerne om at befinde sig ved stranden hele sommeren spoleres, og han beordres i stedet til at tilbringe ferien med faren på familiens gods på landet for at læse op, på *Antigone*.

Pligten, der (ikke) kalder

Alle, der husker hvordan det var at være 18 år, ved, hvor hård en straf det er. Som ung vil man hellere opleve end at leve op til noget (eller nogen). Dogmet om, at man skal yde, før man kan nyde, vender Bill på hovedet – ja, allerhelst vil han nyde ... for blot at kunne nyde endnu mere. Mere end at være en beretning om Bills læseferie er *Lumre dage* derfor en beretning om alle de krumspring og de omveje, han (man) foretager sig, for at skubbe pligten og arbejdet foran sig. "Var der mon ikke et eller andet forbudt, jeg kunne foretage mig? Min far ville have rigtig godt af det," tænker han på et tidspunkt, på både provokerende og charmerende vis. Alting trækker i ham, men sjældent i retning mod bøgerne.

Romanen beskriver, hvordan det er at være ung og tynget af at *burde*, men ikke gide eller orke: at tage skolen alvorligt, at gøre dit, gøre dat, være lidt mere sådan og sådan, at tænke og opføre sig mere modent og voksent. Og særligt for vores antihelts Bills vedkommende: at gøre sin stand ære, at fremstå med *tenue*, som det hedder. Egentlig sker der ikke meget af ydre handling – og så alligevel. Tænk på nybølgeinstruktøren Eric Rohmér, hvis film er et klart bevis på, at også de små og ofte undseelige dramaer kan være spændende nok, når blot man husker at lægge mærke til dem.

Der spilles tennis, der spises og drikkes. Der tales – indimellem filosofisk, dybsindigt og eftertænksomt ("Man lader sig så let overrumple af det, som gør en en smule lykkelig. Jeg tror, at man er nødt til at ruske en smule i alt det, der vil binde en, man skulle jo nødig blive bundet for fast"), andre gange ladende som om eller sukkende over, at de store ord ikke kommer lige så naturligt til én som til andre ("Jeg ville gerne sige noget smukt, men hvordan finder man på noget, sådan uden videre!"), sådan som det ofte kommer til udtryk mellem far og søn. Tidligt står det klart, at faderens evindelige formaninger ikke blot handler om, at han ønsker at sende sin søn så godt ud i verden som muligt, men også om at han skal lære at spille den rolle, som er indskrevet i sin rang og klasse.

Et sandt sansebombardement

Tjenestepiger og kusiner på nabogodset lokker i forelskelse og fordærv, distraherer, adspredter og ophidser ved deres blotte tilstedeværelse og uden altid at gøre synderligt meget væsen af sig. Varmen antænder en forelskelse og et begær i Bill, for som han spidsfindigt udtrykker det, kan man godt tænke på kvinder uden at have bestået sin eksamen. Han er virkelig godt selskab, ham Bill!

Der er noget trykkende og lummert over von Keyserlings prosa, som titlen også gør opmærksom på, eller ikke over prosaen, for den er helt ren og glasklar, men snarere over stemningen. Insekter summer og surrer, en brise får gardinerne til at blafre, blomsterbedene sveder, hele haven koger. Den fremmaner en sommer, som til trods for at den er så åbenlyst bundet til en bestemt tid og et bestemt (klasse)miljø, samtidig er alles sommer, hvor alt er ladet og bristefærdigt og er ved at boble over af længsel. Det er en yderst omhyggelig og skarpslebent prosa, som er uhyre præcis. Hør blot sætninger som disse, *meine Damen und Herren*, et sandt sansebombardement:

"Duften af liljer, af roser trængte hedt ind til mig, steg mig til hovedet som en meget sød drik. Gladiolusserne flammede som ild, guldvalmuerne var uudholdeligt gule. Gruset flimrede. Alt var ubevægeligt i gløden, dvask og dovent under den søvnige summer, som trak gennem luften."

Indimellem kan man være heldig at falde over et hidtil ukendt forfatter og forfatterskab som man undrer sig over at man aldrig før er blevet præsenteret for. Jeg tror, at Eduard von Keyserling er en sådan forfatter, og *Lumre dage* en sådan bog, der tilmed er landet på det helt perfekte tidspunkt: en

kortroman der både i længde og tema er oplagt sommerlæsning.

Info

Eduard von Keyserling: *Lumre dage*

Oversat af Judyta Preis & Jørgen Herman Monrad

Forlaget sidste århundrede

86 sider inkl. efterord

Udgivet 22. marts 2022

Facebook

Twitter

Mail

Categories

Anmeldelser (2)

Artikler (37)

Biografi (6)

Faglitteratur (7)

Fotobog (2)

Grafisk novelle (7)

Ikke kategoriseret (1)

Interview (11)

Litterær begivenhed (1)

Lyrik (111)

Mixed media (38)